

Bir kartalın efsanesi

(özgür gelecekle yüklü dopdolu bakışlarında Xani dağlarının zirvesindeki düşleri donmuş duruyordu)

Yine ulusal kurtuluş ve özgürlük davasına büyük bir inanç, cesaret ve gururla sahip çıkan çağdaş direnişçiler «Kürdistan Kabesi»ni kurtarmak için Ebabil kuşları gibi her taraftan hücumla geçtiler. Tarihin en barbar, vahşi düşmanının dört tarafından sıkı kuşatma altına almış olduğu «Kutsal Kabe»ye, ellerindeki keskinleştirilmiş kılıçlar, mızraklar, güzlerle artık son darbeleri vurarak işini bitirmek, her şeyi kesip doğrayarak Kürdistan ve Kürt diye bir şeyin yer kürede var olmadığını herkese «ispatlamak» istediği bir anda nereden çıkmıştı bunlar? Bebelerin ana rahminde bile Türkleştirilerek dünyaya getirildiği bir sırada yerden biter gibi müthiş çoğalarak saldırıya geçen; bu kendisini vahşi küftar askerlerin keskin kılıçlarına, yüzüne-gözüne çarparak onları engelleyen, taşıdıkları ateş parçalarıyla pejmürde Türk askerlerini tepeden tırnağa ateş gibi yakıp-yıkıp geçen ve Kürdistan Mabedi'ni son anda kurtaran özgürlük Zümrüdü-Ankalar da nereden çıkmıştı?

İşte, çağdaş PKK direnişçileri, geçmişten günümüze kadar yaratılan bütün tahribatları ortadan kaldırarak vatani kurtarmak, Mezopotamya uygarlığını çağdaş içerikle yeniden filizlendirmek için kendi canlarını her gün böyle feda ettiler. Kurutulmuş Medya Bahçesi'ni yeniden yeşertmek için tarihin o bütün ulvi değerlerinden süzülüp gelen berrak kanlarını böyle akıttılar ve kimbilir ne zamana kadar da böyle akıtacaklar... Faşist sömürgecilere intikam duygularını, zaptedilmez öfke ve kinlerini yanardağlar gibi kusan ve güngün yarattıkları kahramanlık abideleriyle Kürdistan vatani deneni mabedi yeniden kuran bu tarihin edebi mimarlarını tanımak, tanıtmak, anmak ve yaşatmak en önde gelen sorumluluğumuzdur. Çünkü onlar bizim kökü-müzdür, onlar zezemin kaynağıdır.

Uzun boyu, Kürt esmeri teni ve yağız çehresiyle fidan gibi bir delikanlıydı. Gençten genç bir yiğitti daha. 17 yaşında, yaşamın gerçekliğine yeni yeni duran bir fidandı. 17 yaşındaydı ama emsallerine göre bedenen çok gelişmiş, çok hızlı boy-pos atmış bir maraldı.

1971 yılında Diyarbakır'ın Xani ilçesine bağlı Duru köyünde yaşama gözlerini açtı. O da diğer yaşlıları gibi Bağımsızlık Nesi: dendi. Hogir, Welat, İhsan gibi, O da özgürlük Nesli'nin sorumlu üyelerinden biriydi. Çünkü ulusal kurtuluş kavgasının tohumlarının toprağa serilmeye başladığı günlerde Halim de yaşama duran bir tohumdu. Bu nedenle özgürlük toprağına sağlam basmıştı. Çünkü O da doğusuyla birlikte kendisini bağımsızlık kahramanlarının safında bulmuştu.

Emekçi ve yoksul bir ailenin çocuğı olduğu için Halim daha küçük yaşlardan itibaren evin geçimine katkıda bulunmaya başladı. İlkokul yaşamına kadar O küçük yaşta koyun sürülerinin önünde yaşamı tanıdı. Küçük Halim'e birçok şey garip geliyordu henüz. Ama O bu yaşlarda dahi araştırmacı oldu. Doğayı, yaşamı tanımaya çalıştı. İnsanlar dünyasını ve hayvanlar alemini inceledi. Ve kendi kökünü araştırdı merakla. Ailesinden, çevresinden ısrarla kendi kaynağını sordu, bu kaynakta açılan derin yaraları, bu kaynağın patlama dönemlerini sordu. Birçok şeyi öğrendi. Ve öğrendikçe ruhen ve bedenen büyüyor, öğrendikçe.düşmanlarını tanıyor ve onlara karşı yüreğı ve dağarcığı öfkeyle doluyor, öğrendikçe bir şeylere karşı sorumluluk bilinci geliyordu, öğrendikçe zenginleşiyor, zenginleştikçe öğreniyor, tekrar öğreniyordu.

Doğup büyüdüğü alanlarda Palu, Xani, Genç isyanları yaşanmış ve bizzat aile çevresi bu direnişler içerisinde yer almıştı. Dedesi bu isyanlarda görevler üstlenerek katılmıştı ve sömürgeciler tarafından birçok Kürt insanıyla birlikte kalleşçe katledilmişti. Bu acı gerçekler Halim'i nasıl derinden etkilemez. O'nu bu köke nasıl sağlamca bağlamazdı ki?

İşte Halim bu maneviyatla koyunların önüne gittiği zaman hep heybetli dağlara bakarak geçmişi düş dünyasında canlandırıyor ve bu soylu düşlerin her anı için TC'ye karşı inanılmaz bir kinle yokluyordu. Keskin bakışlarını diktiği sarp dağların zirvelerinde şekillenen hayallerinde, eski isyanları bir film şeridi gibi ayrıntılarına kadar görüyordu. Acımasız, kanlı, acılı bir savaş! Yediden yetmişe Kürt insanının düşmana karşı nasıl kitleler halinde savaştığını, cansiperane direnişlerle barbar yaratıklar sürüsünü nasıl imha ettiklerini, Kürdün cesaret ve savaşkanlığını, korkak düşmanın içine girdiği düşkün maneviyatı görüyordu. İnsanlık düşmanı Türk paşalarının kırbaçlarını kanlı çizmelerinde şaklatarak salyaya boğulmuş ağızlarıyla katliam emirlerini vermelerini, doksanlık ihtiyardan beşikteki bebeye kadar insanlarımızın nasıl hunharca katledildiklerini görüyordu dağların zirvesinde. Hayallerinde gördüğü bu tablo karşısında gözleri kanlı gözyaşlarıyla dolup dolup taşıyor ve kendi kendine söyleniyordu: «Ah! Ne zaman büyük olacağım da bu intikamı alacağım. Keşke ben de o zaman yaşasaydım da düşmana karşı savaşıyaydım.» Arkasında da bütün vücudu buruk bir sessizliğe bürünüyordu.

Elbette kolay bir şey değildi bu. «Kürdistanlıyım» diyen biri için asla göz yumulamazdı. Bir halkın tüm fertlerinin ayırım yapılmadan kırımdan geçirilmesine kim sessiz kalırdı? Yine en yakınından olarak aile çevresinden insanlar da, vatan denilen toprağın, namusun, dilin, kültürün korunması için kanlarını akıtmamışlar mıydı? Bütün bu öğrendikleri, bütün bu düşünceleri, bu hayalle Halim'de küçücük yaşta bir isyan ateşi uyandırıyor. Ve bu ateşin alevleri gün geçtikçe yükseliyordu, dinginleşmiyordu bir türlü. Bu anlarda Halim dağlara haykırarak istiyor, en yakın dost olarak onları görüyor ve elde silah bir gün o dağlarda savaşmayı düşünüyordu. «Elbet bir gün o dağların zirvelerine çıkacağım!»

Halim 7 yaşında. Ailesi tarafından verildiği Lice Yatılı Bölge Okul'unda okur. Halim bu dönemde alanda faaliyet yürüten devrimcilerle tanıştı. Onlarla tanıştığı zaman kafası ve yüreği aydınlanarak, tek kurtuluş yolunun o saflarda savaşmakla olacağına inanç getirmesi zor olmadı. Devrimcilere çok ilgi duymuştu, onlara sürekli soru sorarak bilgilenmeye çalışıyor, büyüdüğü zaman mücadeleye katılacağı düşüncesini kimseden gizlemiyordu.

«Sen daha çocuksun, ne bu tür şeyleri düşünüyorsun, hele bir büyü.»

«Doğru belki ben henüz küçüğüm, ama bunları düşünemeyecek kadar bebek değilim. Yalnız şimdiden hazırlanmak gerekir. Yoksa 'hele bir yarın gelsin' dersem bu boş bir şey olur. Sonra insan senin gibi mi olur? Ne yaptınız? İsyanlardan sonra size büyük görevler düştüğü halde siz ne yaptınız? Büyük oldunuz da ne yaptınız? Kanlarını akıtan o insanların kanı üzerine oturdunuz.»

Halim'den hiç de beklemediği bu yanıtı alan tanıdığı, dilini yutmuştu adeta. Lafı daha fazla uzatma gücünü kendisinde göremedi. Ne diyebilirdi ki?

Halim devrimcilerle ilişkilerini giderek daha da geliştirdi ve onlara müthiş bağlandı. Devrimcilerin kendisine verdiği yaşına uygun birçok «ufak» görevi büyük bir sevinç ve titizlikle yerine getiriyordu. Gerek o-kulda gerekse sosyal çevresindeki konuşmalarında sık sık devrimcileri gündeme getiriyor ve onlara büyüdükleri zaman devrimcilerin yanında yer almaları gerektiğini dayatıyordu.

İlkokul yılları böyle geçtikten sonra bir yıl ara verdi ve ailesinin maddi geçimine yardımcı oldu. Bu dönemde de aynı duygularla devrimcilere yardımcı oldu.

Ertesi yıl Xani Ortaokulu'na kayıt yaptırdı. Ortaokul yaşamında adeta devrimciler ve devrimcilik dışında bir şey düşünemez oldu. Ortaokul öğrencileri içinde kendi çapında devrimci propagandayı yapıyor ve onları kazanmaya çalışıyordu. Nitekim başardı da. Birçok yaşıtını kazanarak onlardan gelecekte devrimci harekete katılacaklarına dair söz aldı.

Ortaokul birinci sınıfı bitirdikten sonra ailesinin maddi durumunun zayıflığından dolayı okula devam etmedi ve onlara yük olmamak için habersizce Mersin'e gitti. Burada bir süre ağır işlerde çalıştıktan sonra dayanmayıp tekrar geri döndü ve ailesine çeşitli konularda yardımcı oldu.

1983-84 dönemi; Kürdistan'da artık gerilla savaşı geliştirilmektedir. Kürdistan'ın silahlı havarileri köşe bucak her yerde süzülerek modern bir savaşı örgütlemektedirler. Buna en çok sevinen ve umutlananlardan biri de Halim'di. O, bu duygular içinde gerillalarla ilişkiye geçmek için çok çırpındı. Amacı artık kesin onlara katılmak ve elde silah onurluca savaşmaktı. Ancak gerilla faaliyetlerinin gizliliğinden dolayı bu gerçekleşmedi. Halim tüm çabalarına rağmen gerillalarla ilişkiye geçememişti. Mecburen hasretini geçici olarak içine gömdü. Ertesi yıl tekrar ortaokula kaldığı yerden devam etti.

Okulda Kürt düşmanlığıyla tanınan bir öğretmen vardı. Bu faşist-ırkçı öğretmen çok özel bir gayretle sürekli Kürt halkına hakaret ediyor ve karalıyordu. Daha küçük yaştaki Kürt öğrencilerinin kafasına hummalı bir çalışma ile Türk burjuvazisinin kültür zehrini akıtarak onları Türkleştirmeye çalışıyordu. Halim: buna nasıl dayanacaktı. Faşist öğretmenin yine böyle bir faaliyeti sırasında ona herkesin önünde açıkça:

«Senin söylediklerin baştan sona bütün kelimesiyle yalan. Kimse inanmasın buna» dedi.

Beriki:

«Sen ne konuşuyorsun terbiyesiz. Bacak kadar çocuksun. Yoksa senin kafanı da mı Apocu komünistler yıkamış.»

«Ben terbiyesiz değilim. Ben Kürdüm, bir Kürt çocuğuyum. Ve terbiyem de Kürt yiğitliği, mertliği ve insan severliği ile yoğrulmuştur. Ya siz? Yüzüne medeni terbiye diye geçirdiğiniz kapkara maske ile bizim cellatlarımızızınız. 'Medeni terbiye size vereceğiz' diye daha önce de binlerce insanımızı, analarımızı, babalarımızı vahşice katlettiniz, cesetlerini kör kuyulara dol-durdunuz. Şimdi de sahipsiz kalan biz çocuklarımızı, eski darağaçları yerine kurduğunuz modern idam sehpaları denen okullarınızda, 'Medeni, terbiyeli gençler yetiştireceğiz', 'Genç Türk milliyetçileri yetiştireceğiz' diyerek öldürmek, yok etmek istiyorsunuz. Siz tarihte gelmiş geçmiş en büyük alçaklıksınız. Siz bu dünyanın başbelası...»

Halim faşist öğretmenin tekme-tokat saldırısına tereddütsüz cevap verdi. Hayvanlar gibi karnından soluyan öğretmeni güçlü yapısıyla devirerek neredeyse komalık etti; ve çantasını alarak okuldan ayrıldı, bir daha da gitmedi.

Köye geldikten sonra hemen alandaki gerillalarla ilişki kurmaya çalıştı. Artık daha fazla dayanılmazdı. Her gün sürülerini dağa çıkardığında onları rastgele aramaya başladı. Nihayet bir ay kadar sonra bir gerilla grubuyla karşılaştı. Heyecandan nefes alamıyor, her gün rahatlıkla telafuz ettiği laflar kör bir düğüm gibi top top olup boğazına oturuyordu sanki. Her şeye rağmen gerillalarla konuştu ve onlara katılmak istediğini açıkça belirtti. Ancak gerillalar Halim'in bütün ısrarlarına rağmen, bir eylem hazırlığı

içinde olduklarından dolayı bunu ertelediler ve Halim'e o anda bazı görevler verdiler. Halim bunu seçkin bir istek ve sorumlulukla yaptı. Gidip kendilerine köyden erzak ve istihbarat getirdi; ve onların eylem hazırlıklarına yardımcı oldu.

O grup yoluna gittikten sonra başka bir grup Halimlerin köyüne uğradı. Halim aynı ısrarlı dayatıcılığını bu gruba da yaptı.

«Ben size katılmak istiyorum, ben de savaşmak istiyorum.»

«Ciddi misin? Kararlı mısın?»

«O nasıl laf. Sizinle şaka mı ediyorum? Siz şaka edilecek insanlar mısınız?»

«...»

«Ben kararımı çoktan vermişim. Çoktandır sizi arıyordum, ama bulamadım. Şimdi siz de bana bunu diyorsunuz.»

«Şey yani, biz dedik belki o bazı iyi niyetli tanıdık gençler gibi heyecana gelip do yaptığın bir konuşmadır, ya da evle aran bozulmuş da ondan diyorsun...»

«Hayır! Siz beni eskiden de tanıyorsunuz, ben böyle biri miyim?»

«...»

Halim gerillaların kendisini kabul etmeleri üzerine onlarla ortak bir randevu noktası tespit etti ve ertesi gün ailesine «okula gideceğim» diyerek evden ayrıldı. Ve o ayrılık artık bir daha aile yaşamına dönüşmeyecek olan bir kopuştu.

25 Ağustos 1987. Halim artık her şeyi ile mücadeleye bağlı bir gerilladır. Büyük bir coşku ve sürekli yüksek bir moralin sahibi çok genç bir gerilla, 17. Baharında dopdolu bir savaşçı.

Halim'in gruba katılmasından birkaç gün sonra birliğin bulunduğu alan düşman tarafından sabah erkenden kuşatılmaya alındı. Bunun üzerine tüm grup çatışma pozisyonunda bekledi- Halim'in daha ilk günleri olmasına rağmen, o kendisini hiç tereddüte düşmeden pozisyona ruhen kattı. Ancak herhangi bir şey olmadı. Akşam düşmanın gitmesiyle grup alandan ayrıldı.

Daha sonra Halim, kendi akraba çevresinden birkaç kişiyi birliğe katmak için öneri getirdi, önerisi kabul edilince yanına aldığı bazı yoldaşlarıyla birlikte kendi köylerine gittiler. Ancak savaşçı adayları köyde yoktu. İşte o an ne kadar üzüldü.

«Niye bu kadar üzülüyorsun Halim yoldaş, ne yapalım yoktur.»

«Elimde değil yoldaş, kabul etmiyorum bir türlü. Şans denen şeytan da sanki düşmana çalışıyor. Şimdi burada olsalardı ne olacaktı sanki. Ben onları getirirdim.»

«Tamam öyle de, ama yoklar işte; artık üzülmeye bifaydadır. Hem zaman bitmedi ya. Artık sonraya kaldı.»

Bir süre sonra Halim'in birliği Bingöl'ün Genç alanına geçti. Burada bazı eylem planları yaptı. Yapılan planlamaya göre iki ayrı hedefe yönelinecekti. Bunun için birlik iki gruba ayrıldı. Planlandığı gibi, birinci grup, bir çete odağına saldırı düzenledi ve eylem sonunda, gerisinde üç çeteyi ölümle cezalandırmış olarak bıraktı.

Halim'in içinde yer aldığı ikinci grup ise bir köye yöneldi, önce bütün köylüleri toplayarak toplantı yaptı. Onlara ulusal kurtuluş savaşını ve güncel gelişmeleri çeşitli yönlerden propaganda etti. Arkasından sömürgecilerin ajanı olan köy muhtarını halk adına ölüm ile cezalandırdı. Bu iki eylem Halim'de tarif edilmez duygular yarattı. Küçük Halim'in Xani Dağlarının zirvesinde bıraktığı düşleri gerçek oluyordu artık. Ne mutlu bir andı...

Eylemin ertesi günü düşman sabah erkenden iz sürerek, grubu, konumlandığı yerde kuşatmaya aldı. Ve henüz sabahın erken saatlerinde, bir avuç ama son derece kararlı genç

kahramanla, köpek sürüsü gibi düşman askerleri arasında 16 saat süren şiddeti bir çatışma başladı. Düşman geniş bir hazırlıkla ve oldukça kalabalık bir sayıyla gelmişti. Grubu imha edeceğine dair kesin iddialıydı. Bu nedenle zaten binbaşı düzeyinde komuta kademesiyle operasyona çıkmıştı. Gerillaların kendi ajanlarını cezalandırmasını da bir türlü yediremiyorlardı.

Çatışma gün boyu bütün şiddetiyle devam etti. Gerillalar bütün teknik, sayısız eşitsizliklere rağmen canlarını dişlerine takarak kahramanca direniyorlardı. Bir avuç özgürlük savaşçısı genç insan, duyanların «asla olmaz» diyerek inanmak istemedikleri bir efsane yaratıyordu. Her boydan tüfekten sağanak gibi boşalan kurşun ve top sesleri dağlara çarparak ortalığı cehennem gürültüleriyle dolduruyor, keskin barut kokuları birkaç saat önce bütün canlılar için yaşamın temel kaynağı olan temiz ve berrak havayı kaskatı bir ağırlığa dönüştürerek savaşanların burunlarını bıçak gibi kesiyordu.

Bundan en çok etkilenen; labirent gibi çok yönlü duygular içine girmiş olan Halim'di. O gün Ha-lim'in yaşamında en belirgin bir dönüm noktası yaşıyordu. O gün Halim'i büyüttükçe büyütüyor, yüceltiyor ve bilinçlendiriyordu. Yaşanan her şey, devinim yapan her saniye, Halim için çok ileri bir anlam fıskırtıyordu. Artık düş dünyasına, basbayağı maddi bir varlık olarak sağlamca ayak basıyordu. Acaba kaç çocuk, kaç delikanlı bu kadar şanslıydı? Acaba kendi yaşında kaç tane gencin, yaşamındaki temel özlemi böyle en doyurucu bir biçimde gerçek oluyordu.

Halim, daha yepyeni bir savaşçı ve dolayısıyla tamamen tecrübesiz olmasına rağmen çatışmada yoldaşlarından fazla geri kalmadı. Hiçbir kararsızlığa düşmeden o gün bütün enerji ve yiğitliğini sergiledi, çatışmayı sonuna kadar sürdürdü ve çatışma boyu imha edilen birçok düşman askerine isabet eden mermi çekirdekleri arasında Halim'inkiler de yer alıyordu.

Grup bir yandan çatışırken bir yandan da düşman kollarına pusu attı. Halim de fazla kalınca olmayan bir ağacın arkasına mevzilenmişti bu pusuda. Yeri biraz da açıktı. Düşündükleri gibi olmuştu. Çok geçmeden altlarından düşman güçlen kendi istikametlerine doğru gelmeye başladı. Bir albay elinde telsiz askerlerine emir vererek kendilerine doğru geliyordu.

«Haydi oğlum ilerleyin. Üç-beş tane baldırı çıplaktan mı çekmiyorsunuz. Hiçbir yere kaçamazlar, önümüzdedirler, buralardadırlar, şimdi yakalarız onları.»

Halim'in gözleri aniden açıldı. Hayret, heyecan ve sevinç karışımı bir şimşek zihninde çaktı. Az ötelindeki arkadaşına biraz heyecanla, hafif sesle kesik:

«Geliyorlar...» dedi.

ötedekinin gözleri aniden yuvarlaklaştı ve biraz da tepkiyle hızla parmağını ağzına götürdü:

«Şşşşt...»

Bunun üzerine olduğu yerde çivi gibi çakıldı Halim. Hiçbir tarafı kımıldamıyordu. Albayın kafasını içine aldığı tüfeğinin hedef ini onunla beraber yürütüyordu. Tüfeğin sarsmaması için çok hafif ve çok kısa nefesler alıyor, albay kendilerine yaklaştıkça bu nefes alma fasılları da giderek seyrekleşiyordu. Kaskatı bir monotonluk içindeki sinirlerin otomatige bağladığı sağ göz bebeği, aynı şekilde otomatige bağlanmış olan silahın hedefi içinde, elindeki kırıbacını kanlı çizmelerinde şaklatarak salya dolusu, ağızıyla katliam emirleri veren eski Türk paşasından başka bir şey görmüyordu. Albay her yaklaştıkça esmer teniyle kaplı yüzünün yanaklarına alınına kan hücum etti, geniş yuvarlaklıklar içindeki donuk kırmızı lekeler yüzünün rengine tamamen mat bir görünüm verdi. Bir si-

nek silahın geziyle gözünün arasından kavis çizerek hızla uçtu. Halim'in gözlerinde herhangi bir kısılma olmadı. Albay tamamen yaklaştı ve o anda öteki gerilladan çok ani bir ses çıktı: «Tamam»

Bu emirle birlikte Halimin işaret parmağı hızla kapandı, aynı anda pusudaki bütün gerillaların silahları korkunç bir bağırtyla çalıştı. Namludan kurtulan kurşunlar duru havayı delik deşik ederek albayın kafasını paramparça etti. Et parçacıkları 15-20 metre karelik bir alana yayıldı.

Halim'in bu ilk çatışmasında kahramanca sergilenen direniş sonucu, düşman güçlerinden bir albay, bir binbaşı, iki astsubay ve yirminin üzerinde er imha edildi. Ancak ARGK'nin dört yiğit militanı da (Celal KAHRAMAN, Abdurrahman BÖLÜK, Kadir ÖZKAH-RAMAN ve Mehmet KAHVECİ) soylu bir direnişle şehit düştü. Şehitlerin üçü, grubun gün boyu süren direnişi sonunda arka arkaya atılan iki düşman çemberini çatışmayla yarararak kuşatmayı açtığı sırada üçüncü çemberde düştü.

Çatışmadan sonra yoğun operasyonlardan dolayı grup iki gün boyunca hiçbir köye uğramadı. Tamamen erzaksız olduğu bütün bu süre boyunca sadece şeker ve su ile idare etti. Halim daha yeni olmasına, gerillanın dağ yaşamına daha yeni adım atmasına rağmen, hemen bu kadar tehlike ve zorluklarla karşılaşmıştı. Ama bütün bu son derece ciddi ölüm tehlikeleri, dağ yaşamının katlanılmaz zorlukları ve belki de daha yeni karşılaştığı bu derece uzun süreli açlık, onda herhangi bir olumsuz etki yaratmadı. Hiçbir geri adım atırmadı. Aksine, O, bütün bunlara karşın, soylu bir inatla sürekli neşeli ve morali yüksek tığ gibi bir gerillaydı. Ve yaşamı her türlü zorluğa karşı amansız bir direngenlik içindeydi.

Birlik içerisine sızmış olan bir unsur, bugünlerde ortamın zorluklar ve tersliklerle dolu olmasından yararlanarak, Halim'i kaçırma çabalarına girişti.

«Git evine, neden geldin. Daha yaşın bile küçük, görmüyor musun bu kadar zorluğu. Bunlara nasıl dayanabilirsin? Sanki gelirken böyle olacağını mı düşünüyordun. Kendi kendine hayal kurmuştun; işte 'gerillalar büyük insanlardır, ben de öyle olacağım' diyerek kendi kendini yanılttın. Halbuki bak, yemek için ekmek bile bulamıyoruz; her an da ölebilirsin...»

Halim daha fazla dayanamazdı, öfkesinden şakaklarındaki koyu yeşil damarlar sıkışmış olduğu cildi parçalayıp dışarı fırlayacakmış gibiydi. Hiddetten yüzü mosmor olmuştu. Gözlerini iyice kısarak fişek gibi bakışlarını karşıdakinin gözünün, içine dikti. Elleri hızla silahı kavrayarak namluyu ona yöneltti. Ve sert bir ses tonuyla bağırarak konuştu;

«Sen ne diyorsun! Beni bu yoldan ayıramazsın. Ben Partiye ve arkadaşlarıma son derece bağlıyım. Buraya savaşmak için geldim ve sen de dahil kimse buna engel olamaz.»

İki gün sonra Halim'in olduğu grup daha önce kendilerinden ayrılmış olan birliğin diğer parçasıyla birleşti. Ve alınmış olan karar temelinde yapılan yeni planlamayla, birlikte 12 kişilik bir grubun eğitim görmesi amacıyla Dersim eyaletine gitmesi kesinleşti. Bu eğitim grubunun içinde Halim de yer alıyordu.

Halim hem yeni bir mücadele alanına gideceği için hem de eğitim görerek ileriki bir döneme hazırlanacağı için çok sevinçliydi.

Dersim alanına vardıklarında zaman artık kışa doğru yol alıyordu. Alandaki Parti güçleri sonbahar atılımının hazırlığı içindeydiler. Bu nedenle yapılan bazı eylem planlamalarını uygulayacak güçlerin içinde Halim de vardı.

Halim'in yer aldığı grup bir işgal eylemi gerçekleştirecekti. Planlandığı gibi eylem grubu Mazgirt ilçe merkezini basarak iki saat süre ile işgal etti. İşgal esnasında Hükümet Binası roketlendi, Jandarma Taburu yoğun taramalara tabi tutuldu, ancak korkak düşman ininden çıkmayarak kendisini korumayı yeğ tuttu. Eylemde, Mazgirt sokaklarında sloganlar atılarak pullamalar yapıldı, savaşa aktif katılma doğrultusunda halka çağrı yapıldı. Çeşitli halk kümelerine propagandalar yapılarak evlere bildiriler dağıtıldı.

Halim bu yeni eyleminde bayağı canlı ve coşkuluydu, özgür sokaklarda mengene gibi pençeleriyle, kavramış olduğu silahıyla dolaşırken, çocuklar gibi şendi. Görevini eksiksiz yerine getirmek için çita gibi boyuyla bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyor ve sloganlar atıyordu;

«Yaşasın Partimiz PKK! Yaşasın Kürt halkı! Yaşasın kahraman gerillalar!..» Uzun boyu bir kez daha işe yaramıştı. Duvara doğru kendisini iyice uzatarak uzun kollarıyla pulları istediği yere «şap» diye yapıştırıp geçiyordu.

Eylemi başarılı bir şekilde sona erdiren gerillalar geri çekilerek üslerine doğru hareket etti. Yolda bir köye uğradılar. Grup köyde oturup yorgunluk ve açlığını giderirken, o sırada düşman güçlerinin de köy okulunda olduğu haberi verildi kendilerine. Başarılı bir eylemden çıkmış olmanın vermiş olduğu yüksek moralle bu sefer de okuldaki düşman güçlerine yönelik eylem yapma kararlaştırıldı. Grup hızla toparlanıp okula doğru hareket etti. Düşmanın dışarıdaki nöbetçileri tehlikeyi farkedince kaçtılar. Gerilla grubu nöbetçisiz kalan okula, roket, el-bombası ve tüfeklerle saldırıya geçti. Kapana kısılmış olan düşman zaten istese de bir şey yapamazdı artık. Mütemediyen çalışan silahların çıkardığı ateş parçaları, izli mermiler, el bombalarının şiddeti ve B-7 roketlerinin sergilediği karışık renkli tablo gecenin dingin karanlığını bir anda adeta Noel gecesine çevirdi.

Halim de uygun mevzilerden en etkili darbeyi vurmaya çalışıyordu. Bu çaba içerisinde bir köşeyi tutmuş çatışırken yerde yarı uzanmış birini gördü. Gecenin karanlığında yerde uzanmış adam Halim'i görünce:

«Şşşt» diye sessizce işaret verdi. Halim buna çok öfkelenmişti. Böyle sıcak bir çatışmanın içerisinde arkadaşlarından biri nasıl çatışmazdı. Hırsla adamın ayağından tutup çekti ve bağırdı:

«Kalksana yoldaş, herkes çatışırken ne diye yerde uzanmışsın. Haydi kalk çatış» dedi. Ve hemen fırlayıp başka bir köşeyi tuttu. Ama o da ne? Yerdeki adam kalkmış kaçıyor. Ancak o zaman farketmişti. Hayıflanarak;

«Vay namussuz Türk askeri» deyip, adamın arkasından tetiğe bastı. Meğer ki düşmanın uyuyakalmış nöbetçilerinden biriydi.

Okula yönelik bu saldırı eyleminde düşman güçleri darbe yemiş, bazı askerler de korkudan aklını yitirmişti. Grubun morali ise bu ikinci başarılı eylemle daha da yükselmişti. Kitleler de gelişmelerde etkilenmiş, coşmuştu. Ayrıca bu eylemlerin arkasından diğer gerilla grubu da Hozat ilçe merkezini basmıştı. Yaşanan eylemlilik ve devrimci çalışmalar sonucu siyasal ortam daha da canlanmış, saflara yeni savaşçılar da katılmıştı.

Artık kış geldiği için gerilla güçleri de toparlanıp bir araya geldi. Kış eğitimi için üsse yerleşildi. Ancak henüz eğitime yeni başlanmışken yaşanan bir ihanet olayı yüzünden kar ortasında üs terk edilerek bir süre zorunlu hareketli yaşama geçildi. Bir yere yerleşmeden 3 metre kar içinde zorlu bir kavga olarak geçen bu yaşamda Halim de diğer gerillalar gibi her türlü zorluğa göğüs gerdi. Bu yaşam onda herhangi bir zayıflığa yol açmadığı gibi, kendisini daha iyi sınamış, bilincini, direngenliğini ve fedakarlığını bildi.

Yanında, yakınında yaşanan ihanet olaylarına karşı öfkeden kendisini tutamıyor, oldukça kinli ve acımasız davranıyordu.

Birlik yeni bir üsse yerleşerek planladığı kış dönemi eğitimini hayata geçirdi. Halim görülen eğitimin bütününe gayet sorumlu ve güçlü bir şekilde katılım yaptı. Böylesi zamanların bir, gerilla açısından çok iyi değerlendirilmesi gereken altın kıymetindeki günler olduğunu pekala biliyordu çünkü. Eğitim sürecinde, özellikle yoldaşlık ilişkileri, üslup ve hitabette örnek bir kişilik sergiledi. Zaten O oldukça saygın, mütevazı ve olgun bir mizaca sahipti. Yoldaşlarının kalbini kırdığı, herhangi bir olumsuzluğa kaynaklık yaptığı, gerilla yaşamı boyunca görülmedi. Günlük konuşmalarında sürekli devrimin, savaşın sorunlarını konuşur, bunun dışına çıkmaz, yani yararsız sohbetlere girmezdi.

Yeni yılın (1988) ilk ayının ortaları. 7 kişilik bir gerilla grubu eylem yapmak için üsten ayrıldı. Halim bu grubun içinde de yine gönüllü olarak yer aldı. Küçük gerilla grubu 3 metre karı irade gücüyle yarararak yapılacak eylem hazırlığı için bazı yerleşim birimlerine ulaştı. Ancak planlanan eylem gerçekleşmeyince bu sefer başka bir eyleme yönelindi. Kışın ortasında yedi militan Dersim-Erzincan Karayolunda pankart astıktan sonra, Dersim-Ovacık Karayolundaki H... köprüsüne, üç gün dondurucu' soğukta şiddetli yağın yağmur ve karla cansiperane boğuşarak sabotaj eylemini düzenlediler. Ayrıca telefon hattını kesmeyi de unutmadılar. Eylem sürecinde sürekli yağışın altında iliklerine kadar ıslanmışlardı. Çok yorucu ve zorlu bir yolculuktan sonra tekrar üsse vardılar. Ve eğitim programına gelinen noktadan devam ettiler. Bahara kadar devam eden bu eğitim sonunda, özellikle askeri bölüm olmak üzere genelde Halim başarılı öğrencilerden biriydi.

Zorlu geçen kış şartlarından sonra bahara ulaşılmıştı. Genelde olduğu gibi Dersim alanında da Bahar Atılımı ve Newroz kutlamaları için planlama ve hazırlıklar yapıldı. Birlik seri köy toplantılarını gerçekleştirdi. Newroz kutlamaları gereği köylerde birlik üyelerinin gerçekleştirdiği piyesler çevrildi. Halim, milli bayramını büyük bir coşkuyla derinden yaşıyordu. Piyeslerde üstlenmiş olduğu «Kawa'nın oğlu» rolünü, bütün ruhunu ve yeteneğini sergileyerek güzel oynamaya çalışıyor ve başarıyordu da. Oynadığında bu rol, Halim'de fevkalade hissedilir bir manevi ağırlık yaratıyordu. Onu ruhen daha da büyütüyordu. Ama Halim kendisinden emindi ve bu nedenle fazla zorlanmadan konuşabiliyordu: «Ben bu role layık olacağım.»

Seri köy toplantılarından sonra gerilla güçleri, Bahar Atılımı için takım gücünde eylemliliğe yöneldi. Mart ve Nisan aylarında Dersim-Ovacık Karayolu üzerinde gerçekleştirilen ve saatlerce süren iki yol kesme eyleminde Halim de yer aldı.

1988'in 8 Nisan gününde Halim, bir grup yoldaşıyla birlikte başka bir alana randevuya gitti. Döndükleri zaman son derece acı bir olayla karşılaştılar. Takımın yiğit komutanı Ulaş (Ali Musa TOP) ile örnek -militan Haydar (Celal ÇETİN KAYA)/ yoldaşları şehit düşmüştü. Bu ağır \ kayıplar karşısında diğer yoldaşları x gibi Halim de büyük üzüntüye kapıldı. Ama o çoktan biliyordu ki, şehitlerin arkasından sadece kuru bir üzüntüyle yasa gömülmek onlara yapılacak alçakça bir ihanettir. Bu nedenle bütün bedeni, görevlere daha yetkin sarılma ve durdurulmaz intikam duygusuyla dolup taşıtı. 1938'lerde dedelerini katleden kahpe düşman, şimdi de onların torunlarını Ulaş, Haydarları katletmemiş miydi? Artık kim sabredebiiirdi buna? Bu nedenle Halimin ağzından çıkan laflar artık; «intikam, intikamlarını almalıyız» sözcüğünden başka bir şey olmuyordu. Bu intikamın nasıl alınacağını yol ve yöntemlerini kendi kendine araştırıyor ve bunu sık sık birliğin diğer üyeleriyle tartışma konusu yapıyordu.

Ulaş ve Haydar yoldaşların şahadeti takımda önemli bir boşluk yaratmıştı. Halim de diğer yoldaşları gibi bu boşluğu açık açık görüyor ve bunu doldurmanın azmi içinde bulunuyordu. O dönem yaşanan eylemsizliği aşmak için yapılan planlama çalışmalarına yardımcı "olmak için yoğun çaba gösteriyordu. Zaman zaman ortaya çıkan sorunlara, uygun olmayan tartışmalara hemen müdahale ederek uygun bir üslupla bunların aşılma-
sına çalışıyordu.

Nihayet beklenen gün geldi. Takımın, Mayıs ayının ortalarında Dersim merkezine bağlı Kaşılar köyü mıntıkasında bir noktaya döşediği mayın tuzağının patlaması sonucu faşist ordudan bir subay ile üç er savaş dışı kaldı. Bu olaydan sonra adeta çılgına dönen düşman güçleri hemen operasyonlara girişti. Gerilla takımı Dersim merkezine bağlı Babaocağı köyü mıntıkasında, birbirine fazla uzak olmayan İki ayrı noktada iki grup biçiminde oturmuştu. Dokuz kişilik ikinci grubun içinde Halim de vardı. Tarih 16 Mayıs 1988. Saat 18.30. Halim'in bulunduğu grubun üzerine gelen faşist timin öncülerine ilk intikam mermileri kusuldu. Düşman timinin öncülerinden bazılarının imha edildiği ve bazılarının gerisin geriye kaçırıldığı kayalıklar arasında kurulan bu pusu eyleminde Halim en önde çarpıştı. Saat 19'da gerçekleştirilen bu eylemde düşmana etkin bir darbe vuruldu. Ancak, bir gerilla yaralandı. Ve başka bir gerilla yaralıyı çatışma alanından uzaklaştırdı. Neye uğradığını şaşırان 50 kişilik tim gücü kendisini toparlayarak bütün gücüyle karşı saldırıya yöneldi. Gerillalarla, sayı ve donanım bakımından çok daha üstün olan düşman timi arasında, labirent gibi daracık kayalıkların içinde yine şiddetli bir çatışma başladı. Çatışma kayalıkların arasında birkaç metreden yapılan yakın mevzi savaşına dönüştü. Düşman timi silahlarına ve sayısına dayanarak ilerlemek, istiyor, gerillalar ise direnişi bıçaklar üzerinde sonuna kadar götürerek ona izin vermiyorlardı. Adeta her şey içice geçmişti. Gerillalar, tim üyeleri, silahlar, tüfekler birbirine sıra vermeden, nefes almadan çalışıyor-, kurşun ve el-bombaları kayalıklara çarparak müthiş sesler çıkarıyor, parçalanan taş parçaları ve havaya kalkan toprak etrafı toz-dumana boğuyordu. Düşmanın kullandığı lav silahları nerdeyse kaya parçalarını yakar gibi oluyordu.

Halim sağlam bir mevzi tutmuş düşmana fırsat tanımıyordu. Elindeki Siminofu bir Kalaşnikof gibi çalıştırarak düşmanın ilerlemesine imkan tanımıyordu. Kayalıkların arkasına saklanarak ilerlemek isteyen faşist tim üyelerin her başlarını kaldırdıklarında Halim'in etkili atışlarına hedef oluyorlardı. Kendi mevzisini etkin bir çatışmayla savunarak düşmanın ilerlemesine fırsat vermediği gibi, diğer arkadaşların mevzisini de savunuyordu. Halim o an yenilmez bir savaşçı olduğunu bir kez daha gösteriyordu. O, düşmana aman tanımayan kara bir kartaldı. O dar yerde, düşman timi tarafından ellinin üzerinde el-bombası gerillaların üzerine atılmasına rağmen, düşmanın ilerleyemediği iki mevziden birisi Halim'inkiydi.

Çatışmanın bir saat kadar sürmesinden sonra düşman timi bazı mevzileri gerileterek ilerlemeye başladı. Tehlikeyi gören gerilla birliği komutanı geri çekilme emrini verdi:

"Yeşil Çınar Ağacı, Yeşil Çınar Ağacı!"

Şifreli bir şekilde geri çekilme emrini alan gerillalar geri çekilmeye başladılar. Ancak Halim o kargaşada, lav silahı, bomba, MG-3 ve tüfeklerin şakırtısından emri duymadı. Ve çatışmaya devam etti. Bir süre sonra düşmanın her taraftan ilerlediğini görünce bu durum gayri ihtiyari dikkatini çekti ve etrafına bakındığında kimseyi göremeyince arkadaşlarının geri çekildiğini anladı. Düşmanın timi ise her taraftan ilerlemesine rağmen, bu geçit vermeyen direngen mevziye, artık tek çare olarak peşpeşe el-bombaları ve lav

silahlarıyla saldırıya geçti. Halim, arkadaşlarının çekilmiş olmasından dolayı kendisi de geri çekilmeye hazırlandığı sırada —tam bu sırada düşman timinin bir üyesi ayağa kalkarak taşın üzerinden başını uzattı ve ciyak ciyak bağırmaya başladı:»

«Beyler kaçmayın. Hey... Apocular nereye kaçılıyorsunuz, hani kahramandınız, ne oldu size ulan. Haydi arkadaşlar korkmayın. Cesur olun. Bakın Apocular nasıl kaçıyor, yürüyün üstlerine.»

Halim'in yüzünde aniden, horlamayla karışık hafif bir tebessüm parladı. Kendi içinden, «şimdi görürsün gününü, boş meydanların pezevengi, biraz önce niye konuşmuyordun» diye söylendi. Ve son olarak tetiğe bastı. Beriki bir top gibi hızla kayalıkların içine gömüldü.

Çatışma alanını terk eden Halim tek başına yola düştü. Fakat alanı yeterince tanıyamıyordu. Karanlık da artık iyice çökmüştü. Acaba tek başına gidebilecek miydi? Bu düşüncelerle kafasını meşgul ederken, tesadüfen az ilerde, çatışmanın ilk anlarında yaralanan arkadaşını ve ona yardımcı olan iki gerillayı gördü:

«Ah... siz misiniz?» «Evet, evet!»

«Ne yapıyorsunuz, niye geride kaldınız?»

«Arkadaşları kaybettik ve geride kaldık.»

Halim hemen yaralı arkadaşının koltuğunun altına geçti. Çünkü yaralının yanındaki gerillalardan biri henüz 14-15 yaşında olan çok genç bir gerillaydı ve yardımcı olamıyordu. Diğer gerilla ise tek başına bu işi yapamıyordu.

Halim diğer gerillalar birlikte yaralıyı geceboyu taşıyıp uygun ve emin bir yere bırakarak, birlikte bağlantı kurmak için haber gönderdi. Bu haber üzerine takım hemen bir manga yola çıkartarak yaralının yanına gönderdi. Halim de dahil tüm gerillalar yaralıyı da alarak hep beraber üsse döndüler.

30 Mayıs 1988. Kürdistan bağımsızlık savaşında yüce şehitler ayı Mayıs'ın son günleri, boydan boya koyu kırmızıya boyanmış olan Mayıs sona ermek üzere. Bugüne kadar şehit kanıyla kızıl bir şerite dönüşmüş olan Mayıs ayı, bu son günlerinde nedense ağırlaşmıştı, her zamanki gibi yerini kolay kolay Haziran'a bırakmak istemiyordu.

30 Mayıs 1988. Canlanma, dinamizm ve yaşam mevsimi, Bahar'ın son günleri. Her şeyin yeniden doğduğu bahar, artık bütün canlılara elveda edecek bir gün sonra yerini bunaltıcı yaza bırakacak, ölgün güze çağrı yapacak. A-caba kendisiyle birlikte canlıların genç yaşamını ve dinamizmin temsilcilerini de beraberinde mi götürecektir?

30 Mayıs 1988. Gökyüzü İyice ıslak, denize batırılmış kurşuni bir çarşaf gibi. Sanki erdem tanrıları bütün gözyaşlarını bir defadan boşaltıyor. Hava koyu kurşuni renge boğulmuş, ölü gibi donuk yüzleriyle asık suratlı bulutlar, kayıtsız ve acımasız bakışlarla bütün doğaya kara kara bakıyor. Engin semada hiçbir açıklık bırakmayarak güneşin önünü tamamen tutmuşlar. Güneş çaresiz güneş güçsüz, güneş zavallı bir ihtiyar o gün. «Bırakın beni bırakın!» diyor göğsünü mosmor ederek. Ama nafile, nafile, hepsi nafile! Zalim kötülük tanrısının binlerce zehirli okuyla kanlar içinde güneş, doğa dilsizler dünyası o gün. Hayvanlar alemi ölü o gün ölü, ölü bütün canlılar! Hepsine kıran girmiş sanki. Bal arısının kanat sesi bile yok. Keklik soyu bile suskun o gün.

30 Mayıs 1988. Birliğin çoğunluğu dağlık bir alanda konumlanmış durumda, öğleden sonra bazı gerillalar bir iş için aşağı ineceklerdi. Partimizin seçkin militanı Musa (Kemal KURU), Halim ve diğer bir gerilla saat 14.00'e doğru su mataralarını alıp aşağı indiler. Altta kükreyerek akan derenin başına gidiyorlardı.

Saat tam 14... aniden Halim ile Musa yoldaşların gittikleri dereden durmak nedir bilmeyen kurşun sesleri yükseldi. Düşmanın silahları, özellikle MG-3 kendileri için, çoktan beri özlemlerle bekledikleri bayram günümüş gibi uzun süre alçakça çalıştı. Dereyi tarumar eden kurşun sesleri, zorla ele geçirmiş olduğu fırsatı asla kaçırmak istemezcesine susmak nedir bilmiyordu. Birazdan derenin rengi değişmeye-başladı. Berrak su yavaş yavaş kırmızılaştı, ve sıcak. Gittikçe kırmızılaştı, gittikçe ısındı. Kopkoyu bir kırmızılığa dönüştü. Buz gibi soğuk su ateş gibi sıcaktı artık. Koyu kırmızı sıcaklığı taşıyan dere gürül gürül aktı. Ve önündeki bütün engelleri aşarak, bütün bentleri yıkarak Kürdistan deryasının derinliklerine süzüldü. O derinliklerle yetinmedi, derinliklere, sürekli derinliklere aktı.

Dersim kitlelerinin gönlünün fatihi Musa (Kemal KURU) yoldaş ile Bağımsızlık Nesli'nin büyük bir genç direnişçisi daha şehit düşmüştü. Halim toprağa düşmüştü. Bu ülkeden bir Halim göçüp gitmişti...

Halim'in Kürt esmeri yüzü, göz kamaştırıcı parlaklıkta belirgin bir tebessümle örtülüydü. Kurşuni renkli arsız bulutlara dikili ve özgür gelecekle yükü dopdolu bakışlarında, Xani dağlarının zirvesindeki düşleri donmuş duruyordu.

Birazdan, Halim'in bakışlarının dikili olduğu bulutlarda küçük bir pencere açıldı. Güneş parlak ve yakıcı ışınlarını hızla bu pencereden boşalttı. Küçük pencere giderek büyüdü, madeni bulutlar hızla çözülerek paramparça oldu. Doğa yeni bir güne, yeni bir yaşama başladı.

Bir yoldaşı

20 Aralık 1988